

Tragedija Iskalca
Bisrov

V bližini otoka Darnleya v Avstraliji se je odigrala grozotna drama. Nekki Iskalca bisrov se je dal v potapljaški spravi spustiti v globino morja. Čez nekaj časa je dal običajni znak, naj ga dvignejo. Ko pa so izvičeli vrvi, so ljudje v svojo grozo zagledali samo prazen potapljaški šlem in kos odtrganega pranskega dela potapljaške oprave, na katerem je visela kočara z velikimi bisernimi školjkami. Nekoliko pogumnih mož se je spustilo takoj v globino, da bi našli za izgubljenim kakšno sled. Iskanje pa je bilo zaman. Mislijo, da je nesrečnega v globini napadla kakšna morska pošast in ga požrla.

Tretji trojčki

Zena železniškega nastavljence Groenwalda iz Kapskega mesta v južni Afriki je že v tretji povila trojčke. Poročila se je leta 1928 in je rodila do sedaj 14 otrok, od teh jih živi osem. Trije otroci so se rodili kot poedinici, dva dvojčka, devet pa kot trojčki.

Neprijeten položaj

V poljskem kopalšču Avgustovu je v poletju izbruhnil ogenj, ki je vpepelil 13 hiš, med njimi tudi hotel, katerega gostje so bili ob času požara v vodi. Ko so pripelvali k bregu, so videli, da jim je ogenj uničil vse, kar so imeli s seboj v letovišču. Ostali so brez sredstev in brez obleke — samo v svojih kopalnih kostumih.

Najvišji vrh, najdaljša reka

Priključitev Avstrije k Nemčiji ima za posledico tudi važne zemljepisne spremembe. Doslej je bila najvišja gora Nemčije Zugspitze, od sedaj je to Veliki Klek (Grossglockner) v Velikih Turah. Vrh meri v višino 3798 m. Dunav teče zdaj od svojega izvira do Bratislave po nemškem državnem ozemlju. Drugo največje nemško mesto ni več Hamburg, ampak Dunaj.

Ukradena nevesta

Retzmichlova povest podmačena

»Ti meni nič!... Kmalu se bova videla.«

»Da. V nebesih.«

»In na zemlji,« se je poskušil nasmehnuti, v srcu pa ga je stiskalo od bolesti.

Skoraj so bili z jedjo že pri kraju, ko je pozvonilo poldna. Župnik je pomolil angelsko čiščenje, potem so kozarci spet zažvenketali in svatje so postali bolj glasni in živli. Tedaj je prišel Črni Peter, ki je imel venomer neke opravke zunaj, pomežiknil je najprej z levim očesom, potem še z desnim in položil prst na svoj topasti nos; to naj bi bilo znamenje za Lejo. Pod mizo je segla po Hanzejevi roki, ali vsem jo je že on prijel in močno stisnil.

»Zbogom, moja ljuba...« ji je pošepetal. »Ostani moja!«

»Do smrti!« je dahnila ona. »Zbogom, zbogom!«

Peveci so medtem spet urezali neko pesem in Veliki Lojz je navdušeno pel in ni videl ničesar in se tudi zmenil ni za nič. Leja je vstala. Rahlo je stisnila roko očetu, ki je zraven nje sedel, in rekla:

»Na zrak moram; tako vroče je tu.«

»Ali roko imaš mrzlo kakor led,« je s skrbjo dejal žnidar.

»Ne, ne. Saj ni nič. Kar pustite me!«

Naglo je šla okoli mize, v vratih je še nekaj trenutkov obstala in z neskončno žalostnim pogledom objela svojega moža, potem se je obrnila in izginila. Hanzeja je dušilo, lovil je sapo, kakor da ga je prijel krč, srce pa mu je bilo, kakor da mu hoče počiti.

»Kaj pa ti je, Hanzej?« je strahoma vprašala sestra zraven njega.

»Nič, nič, Tina — saj čuješ, kako ga tenorist kazi,« je odgovoril zamolklo.

»Kam pa je Leja?«

»Ven na čist zrak. Prehud direndaj ji je tu.«

Ustnice so se mu tresle, pogled mu je še zmerom visel na durih, kjer je izginila Leja. Saj se niti prav poslovil ni od nje. — Še enkrat jo mora videti — ljubo besedo ji povedati! Planil je pokonci, tresčil iz sobe in hitel na dvorišče. Čul je le še to-too-too, avto je zatrobil, nekdo je veselo zavriskal in po cesti se je dvignil prah. Prepozno. Ko se je vrnil k vratom, je bil tako žalosten, da bi bil najrajši umrl.

VI.

Med svati pa je bilo veselo. Nekateri so ga že imeli v glavi in so govorili glasneje, kot je bilo treba; drugi so se dajali s pevci in peli svoje. Ko je odšel gospod župnik, so se oglasile že tudi mehe.

Iznenada je nekdo zavpil:

»Kje pa je nevesta?«

Gostilničar je mignil z rameni, natakarice so se smejale in kmalu je bilo vsem jasno: nevesto so ukradli.

Zdaj se je vse razvnelo in vpilo sem in tja:

»Kdo jo je ukradel?«

»Črni Peter in Jošt sta jo.«

»Kje pa je imel camar svoje oči? Lojz, ti si na nevestino stran; kje jo imaš?«

»Tukaj sem,« se je oglasil čez mizo Veliki Lojz in stopil iz kroga pevcev; delal se je, kakor da je ves iz sebe, in je z odprtimi usti zijal okoli.

»Seveda, Lojz je moral peti; kadar pa petelin poje, tedaj ne čuje ne in ne vidi ne, hahahaha.«

»Hej, Lojz, zdaj pa nabrusi pete in stori, kakor ti je treba!«

»Se ne mudi,« je zahretil Veliki Lojz. »Kar se samo pusti ukrasti, se bo že najti tudi pustilo.«

Šele čez pol ure je vprašal gostilničarja:

»Kam pa so jo pobrisali?«

»Po dolini dol na Mohličce, Poljano,« je odvrnil ta. »Morda še kaj delj, Bog si ga vej!«

»Ali imaš konja doma?«

»Seveda, moj Princ gre kakor kak avto.«

»Kdo vozi z njim?«

»Florijan, hlapec, če ti je prav.«

»Da, s tem se rad peljem. Naj kar vpreže!«

»Prej mora dati konju še ovsa.«

Zopet je minulo pol ure, potem je bil voz pripravljen. Florijan je vozil na moč in čez pičlo uro sta že bila z Lojzom v Mohličah; toda tu nista nikogar našla.

Vprašala sta v gostilni, ali niso prišli kaki svati z ukradeno nevesto.

»Že več tednov nisem kakega svata videl,« jima je odgovoril gostilničar.

Če ni kak avto privozil tod mimo, sta ga Lojz in Florijan vprašala.

»Oh, ne le eden, cel tucat jih je švignilo gor in dol,« je povedal gostilničar.

Lojz se je začel že na glas jeziti na svojega nezvestega, zahrbtnega prijatelja Petra, vendar je dejal Florijanu, naj naglo pelje naprej.

Čez pol ure sta bila že v Kapli. Obredla sta vse gostilne, pa sta povsod zaman povpraševala po nevesti.

Zdaj je Lojzu glava že jela cveteti. Postal je rdeč ko kuhan rak in je na vse pretege rogovilil in dal prijatelju Petru vse priimke, ki so mu na jezik prišli, le človeškega nobenega ne.

Ali kaj je vse to pomagalo! Naprej je bilo treba.

Na Beli, kjer so popravljali cesto, so jima delavci sveto zatrjevali, da takega avtomobila s svati, kakor sta ga Lojz in Florijan opisala, ves dan ni bilo tod mimo.

Lojz je začel še huje uganjati, ali nič drugega mu ni ostalo, nazaj je moral. Ker je bil konj že truden, ni šlo več tako hitro. Skozi Kaplo sta vso pot napenjala oči, da bi zagledala tisti avto, ali bile je zaman. Ko sta dospela spet do gostilne v Mohličah, je udarila cerkvena ura ravno pet. Tudi zadnje upanje, da jih morda zdaj le najdeta tu, ju je goljufalo; nikogar ni bilo.

Ali zdaj si je Veliki Lojz dal duška. Preklinjal je in klical vse strahote egiptovske na svojega prešmentanega prijatelja.

Tedaj se je oglasil gostilničar in jima je svetoval, naj pustita konja, da si malo počije, sama pa si naj tudi privoščita okrepčila. Medtem, je dejal, bo on poslal sina na motornem kolesu, naj pogleda v Blato in tudi v Grabnje, morda so svati z odpeljano nevesto tam kje; saj delj ko dobre pol ure ne bo, da bo spet nazaj.

Veliki Lojz je bil zadovoljen.

Minula pa je več ko ena ura, preden se je sin vrnil in sporočil, da za izgubljenimi ni našel nobenega sledu in da so svati v Grabnjah na Lojza že hudi, ker jim nevesto že tako dolgo skrivajo.

Ob tem sporočilu se je Veliki Lojz spet nakuhal in je komaj naložil dovolj pikrih besed za nevesto in ženina in vse svate, posebno še na salamenskega črnuzeljca Petra. Vendar se je le še odločil, da bo obredel še nekaj krajev v okolici.

S Florijanom sta mahnila v Nončo ves in zavila v Opresnikovo oštarijo. Tudi tu ves dan ni bilo ne duha ne sluha o kaki nevesti. Pri Končniku na Hruščici sta nazadnje le našla sled. Končnik je povedal, da se je o pol eni pripeljal svetlozelen avto tod mimo, bili so svati v njem in so pustili pošto, da grede v Borovlje, tam bodo pri Zvonarju, če bi kdo za njimi spraševal.

Lojz ni rekel nič, ali kuhalo je v njem še vedno. Skušal se je kazati ravnodušnega, ali kmalu mu je spet ušlo čez jezik, da je začel rohneti kakor prej:

»Ta prismođa stara, v uho me naj piše pa še kam drugam! Še za pēdo ne grem več za njim.«

»Saj tudi ne kaže,« je menil Florijan. »Mračni se in norci so že davno spet v Grabnjah na ženitnini. Gotovo so se vračali po zgornji cesti, da bi nas ne srečali. Zdaj se nama že vsi skupaj smejijo.«

»Le počakajo naj! Jim bom smeh že pregnal!« je robantil Lojz. »Ne konj, ne človek, ne avtomobil se tem norcem ne smili. Vsaka reč mora imeti svojo mero, tudi norci!«

(Dalje prihodajše)